

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział III Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Polak-Kałużna

Protokolant Sylwia Krzos

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2015 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie sprawy z powództwa **N. B.**

przeciwko **T. B.**

o zaspokojenie potrzeb rodziny

I. zasądza od pozwanego T. B. na rzecz powódki N. B. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) miesięcznie, począwszy od dnia 23 lipca 2014 roku do dnia 01 października 2015 roku płatne z góry do dnia 10-tego każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat tytułem zaspokojenia potrzeb rodziny

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. nakazuje pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie) kwotę 1080 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty sądowej, od ponoszenia której powódka była zwolniona;

IV. zasądza pozwanego T. B. na rzecz powódki N. B. kwotę 2400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu związanych z ustanowieniem pełnomocnika procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka N. B. wniosła o zasądzenie od pozwanego T. B. kwoty po 2000 zł miesięcznie tytułem przyczyniania się do zaspokojenia potrzeb rodziny oraz o zabezpieczenie powództwa poprzez zobowiązanie pozwanego do zapłaty kwoty 2000 zł na czas trwania postępowania.

W uzasadnieniu podniosła, iż strony pozostają w związku małżeńskim od 2012 roku, mają syna J. w wieku 18 miesięcy, a powódka jest w 8 miesiącu ciąży, nie mieszka z pozwanym, od którego uciekła w styczniu 2014 roku z powody psychicznej i fizycznej z jego strony i zamieszkała u swoich rodziców. Podkreśliła, że pozwany od lutego 2014 do kwietnia 2014 roku i od lipca 2014 roku nie łoży wystarczająco na dziecko oraz nie pomaga wystarczająco żonie będącej w ciąży, która nie pracuje, jest zarejestrowana jako bezrobotna. Przerwa od maja do 16 lipca 2014 roku spowodowana była powrotem powódki do męża w celu ratowania małżeństwa i rozpoczęcia terapii małżeńskiej na którą pozwany wyraził zgodę, jednakże potem nie stawił się na umówioną wizytę u psychologa. Wskazała, że w wychowaniu i utrzymaniu syna pomagają jej rodzice, że koszt miesięcznych opłat na zbiorowe potrzeby rodziny takie jak czynsz, energia, woda, telefon, Internet plus inne wydatki wynosi 2000 zł, które ponosi bez udziału pozwanego. Do pozwu dołączono miesięczny spis wydatków, z wyszczególnieniem poszczególnych ich składników.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 07 sierpnia 2014 roku zabezpieczono powództwo w niniejszej sprawie zobowiązując pozwanego do uiszczania w toku procesu kwot po 1200 zł miesięcznie na czas trwania postępowania, w pozostałym zakresie wniosek o zabezpieczenie oddalono.

Zażaleniem z dnia 20 sierpnia 2014 roku pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku powódki o udzielenie zabezpieczenia ponad kwotę 500 zł, ewentualnie o uchylenie postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie wniosku Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że z uzyskiwanych miesięcznie dochodów do jego dyspozycji pozostaje kwota 1600 zł, z której 1000 zł przeznacza na czynsz najmowanego mieszkania w R. o powierzchni 25,4 m², do którego przeniósł się po opuszczeniu go przez powódkę. Jednocześnie pozwany zaprzeczył, aby znęcał się psychicznie i fizycznie nad powódką, zaprzeczył by uciekła z domu, lecz – jak wskazał – pojechała w odwiedziny do swoich rodziców, skąd nie wróciła, a wyprowadzając zabrała cały wspólny majątek (kuchenkę, pralkę, lodówkę), co skutkowało koniecznością zakupu przez pozwanego całego sprzętu AGD. Pozwany wskazał, że w powyższych okolicznościach nie jest w stanie łożyć na rzecz powódki kwoty wyższej niż 500 zł, gdyż sam znajduje się w trudnej sytuacji finansowej i korzysta z pomocy zaprzyjaźnionej rodziny państwa D.. Pozwany podkreślił że powódka jest młodą, zdrową kobietą, z zawodu architektem, a ciąża nie jest przeciwwskazaniem do pracy, nadto z racji, że mieszka z rodzicami, mogą jej oni pomóc w opiece nad dzieckiem, a ona w tym czasie winna podjąć starania o podjęcie pracy. Ponadto pozwany wskazał, że wydatki na dziecko wskazane w pozwie określone na kwotę 690 zł są zawyżone i wynoszą około 500 zł.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 11 września 2014 roku zmieniono zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 07 sierpnia 2014 roku i obniżono kwotę zabezpieczenia do 700 zł.

Na rozprawie w dniu 17 listopada 2014 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa ponad kwotę 800 zł, wskazując, że przed zatrudnieniem na podstawie przedstawionej w sądzie umowy pracował bez umowy na innych warunkach finansowych, nie mając stałej umowy, otrzymując różne kwoty miesięcznie od 1000 do 3000 zł, a po zmianie proboszcza jego sytuacja jako organisty uległa sformalizowaniu. Podkreślił, że w parafii, w której pracuje nie ma obecnie zwyczaju, aby parafianie płacili organistom za konkretne uroczystości, co miało miejsce za poprzedniego proboszcza. Wskazał, że nie uzyskiwał dochodów z nauki gry na instrumencie osób trzecich, oraz, że utrzymuje się jedynie z „gołej” pensji bez żadnych dodatków. Zakwestionował dokładanie się przez powódkę rodzicom do mediów, zakwestionował konieczność odpłatnych szczepień oraz koszt wyżywienia podnosząc, że poprzednio mleko dla syna było kupowane tańsze, a powódka przedstawia rachunki na droższe. Pozwany wskazał, że nie ma wykształcenia muzycznego, nie ma uprawnień do uczenia oraz, że nie może podjąć dodatkowych obowiązków zawodowych bo musi być do dyspozycji w parafii, w której poza mszami dla parafian odbywają się msze dla pielgrzymów raz w tygodniu, o których dowiaduje się godzinę przed.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 17 listopada 2014 roku zmieniono uprzednie postanowienie o zabezpieczeniu zobowiązując pozwanego do uiszczania w toku procesu kwot po 1000 zł miesięcznie na czas trwania postępowania, w pozostałym zakresie wniosek o zabezpieczenie oddalono.

W piśmie procesowym z dnia 04 maja 2015 roku pozwany zakwestionował zasadność wydatków udokumentowanych fakturami zakupu złożonymi przez powódkę, wskazując, że część z tych wydatków była przeznaczona na prezenty i zakupy dla syna siostry powódki E. F. M., który jest miesiąc młodszy od Z. i tym tłumaczył pozwany wysokie koszty utrzymania dzieci stron, dowodzone przez ich matkę.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 28 maja 2015 roku zawieszono postępowanie w niniejszej sprawie za okres od dnia 19 maja 2015 roku wobec informacji pozwanego o wniesieniu powództwa o rozwód.

Zawieszono postępowanie zostało podjęte na rozprawie w dniu 02 grudnia 2015 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony zawarły związek małżeński w dniu (...) R.. Ze związku tego pochodzi dwoje dzieci: J. B.urodzony (...)w R.i urodzona w trakcie niniejszego procesu Z. B.urodzona (...)w D..

Dowód: - odpis skrócony aktu małżeństwa, karta 4,

- odpis skrócony aktu urodzenia J. B., karta 3,

- zaświadczenie o ciąży – karta 2,

- odpis skrócony aktu urodzenia Z. B., karta 64,

Powódka w okresie od 06 sierpnia 2012 roku do 31 stycznia 2013 roku pracowała na pełnym etacie jako kelner – sprzedawca w W., zakończyła pracę wobec upływu czasu, na który umowa została zawarta. Kolejnej pracy nie podjęła bo 31 stycznia 2013 roku urodziła syna J., a następnie córkę Z..

W 2013 roku powódka w Urzędzie Skarbowym w D. za 2014 rok zadeklarowała dochód w kwocie 15309,59 zł, a w 2014 roku w kwocie 840,71 zł.

Powódka od czerwca 2014 roku była klientką (...) w R., dokąd zgłosiła się po pomoc w ratowaniu swojego związku małżeńskiego, gdzie miało miejsce jednokrotne użycie przemocy fizycznej oraz przemoc psychiczna i była wdrożona procedura tzw. Niebieskiej Karty”. Ośrodek zaproponował powódce mediację i terapię małżeńską, na którą ona się chętnie zgodziła, jednak mąż odmówił udziału w indywidualnej wizycie w dniu 04 lipca 2014 roku.

Udokumentowane fakturami zakupu wydatki powódki na utrzymanie jej będącej w ciąży i dziecka za okres od sierpnia 2014 roku do początku września 2014 roku, w tym na zakup bielizny i akcesoriów kąpielowych, obuwia dziecięcego, kosmetyków dziecięcych, żywienia dla powódki i dziecka, środków higieny, środków farmakologicznych i suplementów diety dla dziecka, usług medycznych dla dziecka (odpłatnych szczepień) i udział w kosztach utrzymania nieruchomości wyniosły około 1300 zł i nie obejmowały zakupu odzieży, środków higieny i preparatów medycznych dla powódki oraz dalszych kosztów żywienia powódki i jej dziecka.

Z tytułu odpłatnych szczepień dzieci powódka poniosła tylko w 2014 roku łączne wydatki w kwocie 650 zł,

Powódka po ostatecznym wyprowadzeniu się z R., co miało miejsce w lipcu 2014 roku zamieszkała w domu jednorodzinnym swoich rodziców, położonym w D.na ul. (...). Z tego tytułu obciąża ją po urodzeniu (...) 3/5 wydatków na utrzymanie tego domu. Na koszt utrzymania budynku składają się wydatki za gaz (około 166 zł na dwa miesiące), za prąd 120 zł miesięcznie, za wodę – około 100 -110 zł miesięcznie, za gospodarowanie odpadami 378 zł rocznie w 2014 roku (co daje miesięcznie kwotę 31,50 zł), podatek od nieruchomości 15 zł miesięcznie, koszt Internetu 30 zł miesięcznie, ogrzewania w sezonie grzewczym oraz abonamentu telewizyjnego i radiowego 15 zł miesięcznie – w łącznej kwocie 500 zł miesięcznie za całą nieruchomość, zatem na powodów przypada 300 zł

Powódka od dnia 21 lipca 2014 roku była zarejestrowana w urzędzie pracy jako bezrobotna.

Dowód: - karta rejestracyjna bezrobotnej, karta 6,

- zaświadczenie z (...), karta 7,

- zaświadczenie o ciąży – karta 2,

- zaświadczenie sądowno – lekarskie – karta 8,

- faktury dołączone do pisma procesowego z dnia 10.09.2014 roku – karta 38-54,

- faktury i dowody zakupu dołączone do pisma procesowego z dnia 07.11.2014 roku – karta 83-122,

- faktury dołączone do pisma procesowego z dnia 17.11.2014 roku – karta 136-137,
- informacja w sprawie opłaty za gospodarowanie odpadami – karta 54, 136,
- faktury za gaz – karta 55, 81, 158-159,
- faktury za prąd – karta 56, 82, 157,
- faktury za wodę – karta 57, 160-162,
- faktury za szczepienia – karta 51, 53, 85, 262,
- świadectwo pracy powódki – karta 34 akt rozwodowych,
- zaświadczenia z US w D. – karta 37-38 akt rozwodowych.

Pozwany T. B. w okresie od 12 maja 2014 roku w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowe (...) na podstawie umowy zlecenia świadczył usługi w zakresie oprawy muzycznej uroczystości kościelnych w Parafii pod wezwaniem (...) w R.. Umowę zawarto na czas określony ustalając wysokość wynagrodzenia za wykonane usługi w wysokości 2000 zł miesięcznie. Przychód pozwanego udokumentowany w ewidencji przychodów za 2014 rok wynosił 1852 zł w miesięcznie, za wyjątkiem maja 2014 roku, gdzie wyniósł 852 zł.

Pozwany faktycznie pracował w istotnej parafii przed majem 2014 roku, z tym, że bez formalnej umowy. Gdy obecny proboszcz – świadek H. J. obejmował parafię pod wezwaniem (...) w R. w 2013 roku pozwany już tam pracował.

Miesięczny faktyczny dochód pozwanego był jednak faktycznie wyższy, zmienny bywał, że miesięcznie zarabiał około 3000 zł otrzymując poza wynagrodzeniem od pracodawcy dodatkowe z tytułu podejmowania dodatkowych usług w czasie rodzinnych uroczystości w kościele, gdzie otrzymywał zwyczajowe wynagrodzenie od parafian.

W okresie poprzedzającym, to jest w 2013 roku pozwany nie ujawnił żadnych dochodów w Urzędzie Skarbowym w R., za 2014 roku zadeklarowane przychody pozwanego wyniosły 12.500 zł z czego odprowadził składki na ubezpieczenie społeczne w wysokości 1039,01 zł oraz na ubezpieczenie zdrowotne 974,19 zł.

W dniu 20 lipca 2014 roku pozwany zawarł umowę najmu mieszkania położonego w R., przy ul. (...) o powierzchni 25,4 m², a czynsz ustalono na kwotę 1000 zł, określając ponadto, że najemcę obciążają wszelkie koszty i świadczenia związane z eksploatacją tego lokalu przez czas trwania umowy.

W dniu 14 sierpnia 2015 roku pozwany został zwolniony przez pracodawcę z obowiązków organisty w Parafii pod wezwaniem (...) w R., gdyż był niesumienny, luźno podchodził do swoich obowiązków, nie przychodził na poranne msze, a jego wynagrodzenie płacone przez pracodawcę bywało pomniejszane z tego powodu, do kwoty nawet 1600 zł, od czego musiał odprowadzić obowiązkowe składki.

Pozwany mimo zobowiązania doręczonego w dniu 14 października 2015 roku (karta 371) nie przedstawił zaświadczenia o dochodach za ostatnie 3 miesiące ani zaświadczenia z PUP o statusie bezrobotnego.

Pozwany w lipcu 2014 roku grał na uroczystości ślubnej córki świadka A. G. (1), w miejsce innej osoby, którą trzeba było zastąpić.

W październiku 2015 roku pozwany nie był ubezpieczony, nie figurował w systemie (...).

Dowód: - umowa o świadczenie usług – karta 19-21,

- rachunki za miesiące maj – czerwiec 2014 roku – karta 22-24,

- umowa najmu lokalu mieszkalnego – karta 25-26,
- faktura zakupu płyty grzejnej przez pozwanego – karta 27,
- korespondencja pozwanego z portalu społecznościowego – karta 61,
- zaświadczenie o braku dochodów pozwanego z US w R. – karta 123,
- kserokopia krótkiej wiadomości tekstowej z telefonu – karta 266,
- zaświadczenie o dochodach pozwanego z US w R. – karta 274, 280,
- zeznania świadka H. J. – karta 333,
- zeznania świadka A. G. (1) – karta 369,
- akta sprawy IIRC 681/15 Sądu Rejonowego w (...).

W dniu 19 maja 2015 roku T. B.do Sądu Okręgowego w (...), Ośrodka (...)w R.wniósł pozew o separację. W toku postępowania zmodyfikował żądanie i wniósł o orzeczenie rozwodu bez orzekania o winie.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w (...), Ośrodka (...)w R.z dnia 10 września 2015 roku rozwiązano małżeństwo T.i N. B., bez orzekania o winie, wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi powierzono matce, ograniczając władzę rodzicielską ojca do prawa współdecydowania o ich istotnych życiowych sprawach w szczególności w zakresie wykształcenia, leczenia, wyboru szkoły i zawodu, kosztami utrzymania dzieci obciążono obydwój rodziców, zasądzając od ojca na rzecz dzieci alimenty w kwocie po 500 zł i orzeczone o kontaktach.

Dowód: - akta sprawy IIRC 681/15 SO w (...), ośrodka zamiejscowego w R.,

W okresie od 23 lipca 2014 roku do 01 października 2015 roku na koszty utrzymania powódki i małoletnich J., a od 06 września 2014 roku J. i Z. składały się koszty wyżywienia w kwocie 700 zł miesięcznie, koszty zakupu pampersów na dwoje dzieci 150 zł miesięcznie, koszty kosmetyków, środków pielęgnacyjnych i środków czystości – 120 zł miesięcznie, 150 zł na mleko i kaszki, 150 zł na zakup odzieży dla całej trzyosobowej rodziny średnio miesięcznie, koszty leczenia, zakupu odpłatnych szczepionek 100 zł miesięcznie, rozrywki i przyjemności dzieci 50 zł miesięcznie, koszt zakupu zabawek 50 zł miesięcznie, koszt paliwa niezbędnego do przejazdów rodziny w kwocie 30 zł miesięcznie, telefonu użytkowanego przez powódkę – 30 zł miesięcznie a nadto udział w kosztach mieszkaniowych w kwocie 300 zł.

Zatem na utrzymanie powódki oraz dwojga dzieci niezbędna była w okresie od 23 lipca 2014 roku do 01 października 2015 roku kwota co najmniej 1800 zł miesięcznie.

W istotnym czasie wyłącznie powódka czyniła osobiste starania w zakresie pielęgnacji, opieki i wychowania dzieci, pozwany w żaden sposób nie pomógł, nie uczestniczył także w leczeniu dzieci, nie dokonywał żadnych zakupów dla dzieci lub żony. W okresie od 23 lipca 2014 roku do 01 października 2015 roku powódka nie mogła podjąć zatrudnienia początkowo z racji zawansowanej ciąży, a następnie wobec potrzeby sprawowania opieki nad noworodkiem i drugim dzieckiem nie uczęszczającym do przedszkola.

Sąd zważył ponadto, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala, zdaniem Sądu na uwzględnienie powództwa w całości.

Jednocześnie należy podkreślić, że przedmiotem orzekania w niniejszej sprawie jest wyłącznie okres od dnia złożenia pozwu tj. od dnia 23 lipca 2014 roku do dnia 01 października 2015 roku, to jest do dnia poprzedzającego dzień uprawomocnienia się wyroku rozwodowego, w którym Sąd Okręgowy w(...) Ośrodek (...)w R.rozstrzygnął o udziale

pozwanego w kosztach utrzymania dzieci i umorzył postępowanie w zakresie roszczeń alimentacyjnych na rzecz żony, wobec cofnięcia przez nią pozwu w tym zakresie.

Podkreślić jednocześnie należy, że jakkolwiek wysokość zasądzonych wyroku rozwodowym alimentów nie wiąże Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, to jednak winna być elementem odniesienia przy określaniu wysokości świadczeń w obecnym procesie. Uwzględnić jednak należało, że w okresie, którego dotyczy wyrok rozwodowy, powódka N. B. odzyskała już potencjalną możliwość podjęcia pracy, odpadły bowiem okoliczności uniemożliwiające jej podjęcie pracy, nie jest bowiem w ciąży, nie wychowuje noworodka, który wymaga osobistej obecności matki w domu i codziennej pielęgnacji, troski i niemal całodobowych starań, co było podstawą przyjęcia przez sąd orzekający rozwód, że koszty utrzymania małoletnich obciążają oboje rodziców (punkt IV. wyroku rozwodowego). Przy takim, założeniu sądu okręgowego, że koszty utrzymania J. i Z. obciążają oboje rodziców, udział ojca w tych kosztach ustalono na kwotę po 500 zł, łącznie 1000 zł miesięcznie, zatem tamten Sąd przyjął, że miesięczny koszt utrzymania małoletnich przewyższa kwotę 1000 zł, skoro do udziału finansowego ojca należy doliczyć udział finansowy matki. Jest to zbieżne z przedstawionymi wyżej ustaleniami tutejszego Sądu przedstawionymi wyżej, odnośnie wysokości usprawiedliwionych kosztów utrzymania małoletnich.

Zgodnie z przepisem art. 27 k.r.i o. oboje małżonkowie obowiązani są, każdy według swych sił oraz swych możliwości zarobkowych i majątkowych, przyczyniać się do zaspokajania potrzeb rodziny, którą przez swój związek założyli. Zadośćuczynienie temu obowiązkowi może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o wychowanie dzieci i na pracy we wspólnym gospodarstwie domowym.

Obowiązek ten dotyczy także rodziny pozostającej w separacji faktycznej, gdy tylko jeden z małżonków pozostaje z dziećmi we wspólnym gospodarstwie, bowiem separacja nie powinna wywierać ujemnego wpływu na zakres zaspokajania potrzeb dzieci z małżeństwa, a potrzeb tych w praktyce nie da się oddzielić od potrzeb tego współmałżonka, który mieszka z dziećmi.

Powódka i pozwany mieszkają osobno od lipca 2014 roku, kiedy to powódka będąc w zaawansowanej ciąży opuściła - wskutek nieporozumień z pozwanym - wraz z półtorarocznym synem zajmowane dotąd wspólnie z pozwanym mieszkanie w R. i zamieszkała w domu swoich rodziców w D.. Powódka po przyjeździe do D. będąc w siódmym miesiącu ciąży nie była zdolna do podjęcia pracy, a pod jej wyłączną opieką pozostawał syn J..

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że w wypadku gdy tylko jedno z małżonków pozostaje z dziećmi we wspólnym gospodarstwie rodzinnym, separacja faktyczna nie uchyla obowiązku przewidzianego w art. 27 k.r. i o., ale może wpłynąć na jego ukształtowanie i zakres. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 czerwca 1972 roku w sprawie IIICZP 43/72 wskazał, że nawet zupełne zerwanie pożycia małżeńskiego nie powinno wywierać ujemnego wpływu na zakres zaspokajania potrzeb dzieci z małżeństwa (OSNCP 1972, nr 11, poz. 198). Zaś w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 roku w sprawie IIICZP 91/86, która nadal zachowuje swą aktualność, wskazano, że dopóki istnieje związek małżeński, dopóty oboje małżonkowie mają prawo, niezależnie od obowiązującego ich ustroju majątkowego, do równej stopy życiowej, co oznacza, że małżonkowie powinni żyć na porównywalnym poziomie, a poziom zasądzanego świadczenia powinien - co do zasady - umożliwiać uprawnionemu życie na zbliżonej do zobowiązanego stopie życiowej. Orzekając o wysokości kwoty tego świadczenia, należy brać pod uwagę poziom życia małżonków z okresu, kiedy pożycie małżeńskie przebiegało zgodnie (tak M. Andrzejewski, Komentarz do art. 27 kodeksu rodzinnego)

Każde z małżonków powinno przyczyniać się do zaspokajania potrzeb rodziny według swych sił oraz swych możliwości zarobkowych i majątkowych, rozumianych zgodnie z art. 135 k.r. i o., w tym z jego paragrafem drugim, który stanowi, że wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie albo wobec osoby niepełnosprawnej może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego; w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego.

Z taką sytuacją mamy bez wątpienia w niniejszej sprawie. Powódka w okresie od dnia 23 lipca 2014 roku do dnia 01 października 2015 roku nie miała jakiegokolwiek możliwości podjęcia pracy, nie miała także świadczeń przysługujących z tytułu macierzyństwa, gdyż umowa o pracę została rozwiązana z dniem 31 stycznia 2013 roku wobec upływu okresu, na który została zawarta, a jest to dzień narodzin małoletniego J.. Trudno zatem oczekiwać od powódki w tym czasie aktywności w poszukiwaniu pracy oraz uznać, że miała możliwość jej podjęcia skoro niespełna rok po urodzeniu pierwszego dziecka zaszła w kolejną ciążę zakończoną urodzeniem Z. w dniu (...). Reasumując wskazać należy, że N. B. w rozważanym okresie mimo młodego wieku i potencjalnej zdolności do pracy nie mogła jej faktycznie podjąć z powodów obiektywnych, a okoliczność ta ustala w dniu orzekania rozvodu, gdy małoletnia Z. ukończyła pierwszy rok życia i matka mogła powierzyć ją opiece osób trzecich, ewentualnie opiece żłobkowej. Zatem w powyższych okolicznościach powódka miała prawo oczekiwać od męża partycypacji w zabezpieczeniu swoich potrzeb życiowych w całości, skoro z racji opieki nad jego i swoimi dziećmi nie mogła podjąć zatrudnienia, a pozwany nie czynił jakichkolwiek osobistych starań w opiekę i wychowanie wspólnego potomstwa.

Niewątpliwie jest także, że dzieci stron mające w końcowym okresie orzekania 2,5 roku i 1 rok nie są w stanie utrzymać się samodzielnie i na ich utrzymanie winni łożyć ich rodzice, a w niniejszej sprawie – z powodów wskazanych wyżej winien na ich utrzymanie łożyć wyłącznie ojciec, w sytuacji niemożności podjęcia pracy przez matkę. Ponadto małoletni J. i Z. nie posiadają żadnego majątku, który mógłby być wykorzystany na potrzeby ich utrzymania. Z uwagi na to, że pozwany nie realizował – do czasu wydania postanowienia o zabezpieczeniu - obowiązku przyczyniania się do zaspokajania potrzeb jego rodziny cały koszt utrzymania dzieci stron, udziałów w utrzymaniu zajmowanego przez matkę z dziećmi lokalu spoczywał na powódce, a faktycznie jej rodzicach.

Rozpatrując kwestię usprawiedliwionych potrzeb rodziny stron Sąd uznał, że należą do nich środki pieniężne niezbędne do utrzymania dzieci stron, udziałów w utrzymaniu zajmowanego przez matkę z dziećmi lokalu należącego do jej rodziców oraz koszty niezbędne do utrzymania powódki i mogą być one dochodzone łącznie w jednym postępowaniu gdyż małżonkowie zgodnie z art. 27 k.r. i o. w czasie trwania małżeństwa stanowią rodzinę są zobowiązani każdy według swych sił oraz swych możliwości zarobkowych i majątkowych, przyczyniać się do zaspokajania potrzeb rodziny, którą przez swój związek założyli. Takie stanowisko o łącznym dochodzeniu w jednym procesie roszczeń małżonka pozostającego w separacji faktycznej i niezdolnych do samodzielnego utrzymania dzieci można także wywnioskować z powołanej wyżej uchwały pełnego składu Izby Cywilnej z Administracyjnej Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 roku w sprawie IIICZP 91/86 (OSNC 1988/4/42), gdzie w tezie pierwszej *expresis verbis* wskazano, że małżonek może dochodzić zaspokajania potrzeb na zasadzie art. 27 kr i o. zarówno wtedy, gdy rodzinę tworzą małżonkowie i dzieci będące na ich utrzymaniu, jak i wtedy, gdy w rodzinie dzieci takich nie ma. Skoro roszczenia małżonka i dzieci wynikają z jednego przepisu to nie ma powodów do osobnego ich dochodzenia w czasie trwania małżeństwa skoro rodzina małżonków N. i T. B. jako chroniony przez ustawę byt prawny w okresie do dnia 01 października 2015 roku istniał poprzez zawarcie przez nich małżeństwa zgodnie z przepisami kodeksu rodzinnego i opiekuńczego.

Ustalając możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanego, Sąd oparł się na zaświadczeniu od pracodawcy – proboszcza parafii, dla której pozwany wykonywał usługi, na zeznaniach świadków A. G. (2) i H. J. oraz twierdzeniach powódki i dołączonych przez nią kopiach korespondencji z pozwanym z portalu społecznościowego na karcie 61 i kserokopii krótkiej wiadomości tekstowej z telefonu na karcie 266, z których wynika ponad wszelką wątpliwość, że pozwany poza otrzymywanym wynagrodzeniem za oprawę muzyczną uroczystości w parafii i opiekę nad instrumentem uzyskiwał dodatkowe dochody z innych tytułów w łącznej kwocie około 3000 zł miesięcznie, do czego sam się przyznał w korespondencji z powódką na karcie 61. Co istotne świadek H. J. nie potwierdził słów pozwanego, że nie otrzymał on dodatkowych pieniędzy od parafian za oprawę uroczystości rodzinnych od osób organizujących w parafii wesela, pogrzeby, a z treści krótkiej wiadomości tekstowej z telefonu pozwanego na karcie 266 wynika okoliczność odwrotna, tj., że takie dodatkowe wynagrodzenie otrzymywał. Zatem twierdzenia pozwanego o braku dodatkowych dochodów nie polegają na prawdzie i mają na celu nieprawdziwe przedstawienie swoich zaniżonych możliwości zarobkowych, w szczególności przekonanie Sądu o braku możliwości podjęcia dodatkowego zatrudnienia poza pracą na rzecz parafii, w której jakoby obowiązki absorbowwały go przez cały dzień. Kierując się bowiem zasadami

doświadczenia życiowego dotyczącymi godzin pracy organisty w polskiej parafii, w połączeniu z twierdzeniami powódki o podejmowaniu przez męża dodatkowego zatrudnienia w firmie udzielającej pożyczek i analizą treści krótkich wiadomości tekstowych z telefonu pozwanego na karcie 43 akt rozwodowych można uznać za udowodnione, że pozwany faktycznie podejmował dodatkowe zatrudnienie, w tym współpracę z parabankami, co jednak nie wiązało się z dokumentowaniem uzyskiwanych dochodów i ujawnianiem ich organom podatkowym. Reasumując podkreślić należy, że ujawniane przez pozwanego dochody z umowy zawartej z proboszczem parafii pod wezwaniem (...)w R. nie były jedynymi dochodami, jakie uzyskiwał. Co istotne i nie budzące jakichkolwiek wątpliwości w świetle wiarygodnych zdaniem Sądu zeznań świadka H. J., także przed podpisaniem rozważanej umowy pozwany świadczył tożsame, odpłatne usługi na rzecz parafii w R., tylko bez umowy, a tymczasem pozwany przekonywał Sąd o swoich rzekomo zerowych dochodach za 2013 rok, dokumentując to zaświadczeniem z Urzędu Skarbowego w R., mimo, że świadek H. J. wskazał, że gdy obejmował istotną parafię pod wezwaniem (...) w R. w 2013 roku pozwany już tam pracował – co jednocześnie prowadzi do wniosku, że ustalenie wysokości dochodów pozwanego wyłącznie o przedstawione dokumenty z urzędu skarbowego nie jest zgodne z jego faktycznymi możliwościami zarobkowymi. Brak jest zaś okoliczności uzasadniających odmówienie wiarygodności w tym zakresie powódce, szczególnie, że jej relacje znalazły potwierdzenie w pozostałych, przywołanych wyżej dowodach. Bez znaczenia dla określenia możliwości zarobkowych pozwanego jest fakt, że w dniu 14 sierpnia 205 roku został zwolniony z obowiązków organisty przez świadka H. J., z powodu niesumienności, nie przychodzenia na poranne msze. Okoliczność ta nie może w żaden sposób pogarszać sytuacji osób uprawnionych w niniejszym procesie.

Wspomnieć w tym miejscu należy o przepisie art. 136 k.r.i o. zgodnie z którym jeżeli w ciągu ostatnich trzech lat przed sądowym dochodzeniem świadczeń alimentacyjnych osoba, która była już do tych świadczeń zobowiązana, bez ważnego powodu zrzekła się prawa majątkowego lub w inny sposób dopuściła do jego utraty albo jeżeli zrzekła się zatrudnienia lub zmieniła je na mniej zyskowne, nie uwzględnia się wynikłej stąd zmiany przy ustalaniu zakresu świadczeń alimentacyjnych. Sytuacja taka dotyczy właśnie pozwanego i utraty przez niego zatrudnienia, co nie może mieć jednak wpływu na zakres jego zobowiązań w niniejszej sprawie.

Po określeniu, we wskazany sposób kondycji finansowej pozwanego oraz braku możliwości zarobkowych powódki w okresie od dnia 23 lipca 2014 roku do dnia 01 października 2015 roku, ze wskazanych wyżej przyczyn – Sąd rozważył, kierując się normą prawną wyrażoną w przepisie art. 27 k.r.i o., jakie obecnie są koszty utrzymania ich rodziny.

Powódka starała się wykazać, że koszty te wynoszą około 2000 zł miesięcznie, wliczając w to koszt usprawiedliwionego utrzymania dzieci, siebie i koszty mieszkaniowe.

Wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego pozwalają, zdaniem Sądu przyjmując, że łączne koszty utrzymania rodziny stron, wynosiły w istotnym dla sprawy okresie około 1800 zł, zaś w ich skład wchodziły wydatki niezbędne do utrzymania dzieci, powódki oraz udziału w kosztach utrzymania zajmowanego przez matkę z dziećmi domu.

Jak wskazano wyżej osoba zobowiązana do alimentacji, mająca rodzinę powinna w pełni wykorzystywać swoje siły, kwalifikacje i uzdolnienia w celu uzyskiwania niezbędnych dochodów na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb osób uprawnionych do alimentów i potrzeb rodziny, która przez swój związek założyła. Zarówno ojciec jak i matka powinni dołożyć wszelkich starań i podjąć odpowiednie zatrudnienie, aby zapewnić odpowiedni poziom życia swoim dzieciom. Zobowiązany do alimentacji powinien uczynić zadość swojemu obowiązkowi, choćby wiązało się to z istotnym uszczerbkiem i powodowało obniżenie stopy życiowej.

Ustalając wysokość usprawiedliwionych potrzeb małoletnich J. i Z. oraz ich matki, przy zachowaniu poziomu życia z czasu zamieszkiwania jej z pozwanym Sąd oparł się na twierdzeniach powódki złożonych w czasie jej przesłuchania o wysokości poszczególnych składników niezbędnych wydatków, uzupełniając je o wskazane w pozwie kwoty poszczególnych wydatków mieszkaniowych takich jak koszt Internetu, abonamentu TV, podatku od nieruchomości itp. Sąd uznał jednocześnie, że wskazywana przez powódkę, wyliczona szczegółowo wyżej, suma wydatków w kwocie 500 zł miesięcznie za całą nieruchomość, jest realna i odpowiada cenom obowiązującym na tym terenie, z której to kwoty na powódkę i dzieci stron przypada 3/5 tej sumy czyli 300 zł. Kwota ta – wbrew twierdzeniom pozwanego -

nie została uznana za zawyżoną, a jego argumenty, że powódka nie ponosi tych kosztów, gdyż faktycznie nie dokłada się rodzicom do kosztów utrzymania są chybione, bo nawet gdyby tak było to fakt, że inne osoby wspierają osobę uprawnioną do alimentów, nie zwalnia osoby zobowiązanej do płacenia owych alimentów. Dodatkowo podkreślić należy, że skoro zdaniem pozwanego koszty mieszkaniowe trzech osób - N., J. i Z. wynoszące 300 zł miesięcznie są zawyżone, to jak należy ocenić przedstawione przez niego własne wydatki mieszkaniowe, które określił na kwotę ponad 1000 zł na jedną osobę, w związku z wynajęciem w dniu 20 lipca 2014 roku mieszkania.

Odnosnie pozostałych, szczegółowo przytoczonych wyżej wydatków powódki na utrzymanie rodziny, na które składają się wydatki na wyżywienie, na zakup mleka i kaszek, na zakup pampersów na dwoje dzieci, kosmetyków, środków pielęgnacyjnych i środków czystości dla całej trójki, na zakup odzieży dla całej trzyosobowej rodziny, na koszty leczenia, w tym zakup odpłatnych szczepionek, wydatki na rozrywki i przyjemności dzieci, wydatki na zakup zabawek, koszt paliwa niezbędnego do przejazdów rodziny, koszt telefonu użytkowanego przez powódkę – w łącznej kwocie 1500 zł – Sąd uznał, że powódka udowodniła zasadność żądania powyższych kosztów i ponoszenie takich wydatków. Sąd nie podzielił przy tym zarzutów powoda o zawyżeniu wydatków przez powódkę i dołączaniu przez nią do pozwu faktur za zakupy dokonywane na rzecz innych osób, w tym innych dzieci w rodzinie, gdyż do ustalenia wysokości zobowiązania pozwanego nie przyjęto sum z poszczególnych faktur, lecz kwoty wskazywane przez powódkę w czasie jej przesłuchania, a te odpowiadają usprawiedliwionym potrzebom matki i dwójki jej dzieci. Sąd nie znalazł powodów aby uznać za zawyżone wydatków miesięcznych w kwocie 50 zł na zabawki dla dwojga dzieci, 120 zł na zakup pampersów także dla dwojga dzieci, czy 150 zł na zakup odzieży i obuwia dla trojga osób. Sąd nie zgodził się także z argumentacją pozwanego kwestionującego zakup przez powódkę odpłatnych szczepionek dla dzieci, wskazując, że mogła zaszczepić dzieci nieodpłatnymi. Skoro bowiem pozwany od lipca 2014 roku nie uczestniczy w wychowaniu i opiece nad dziećmi, nie troszczy się o ich stan zdrowia, nie uczestniczył w szczepieniach dzieci, nie ma żadnych powodów by kwestionować wydatków matki w tym zakresie, szczególnie, że powszechnie wiadomym jest, że odpłatne szczepionki są bardziej przyjazne maluchom, skutkują mniejszą ilością iniekcji, a rodzice je nabywają by zminimalizować ewentualne skutki uboczne obowiązkowych szczepień, tym bardziej że uzyskiwane przez niego dochody pozwalają na zaspokojenie potrzeb małoletnich w tym zakresie.

Ustalając w powyższy sposób wysokość należności od pozwanego na rzecz pozwanej w rozważanym okresie, nie umknęło uwadze Sądu, że w okresie od 23 lipca 2014 roku do 06 września 2014 roku Z. nie było jeszcze na świecie, zatem nie obciążały pozwanego koszty jej utrzymania. Sąd uznał jednak, że w przez ten okres półtora miesiąca powódkę obciążały inne wydatki związane z zakupem rzeczy potrzebnych do porodu, które określiła na kwotę 50 zł, na zakup kosmetyków i tabletek stosowanych okresie ciąży – 50 zł, koszty ubrań i odzieży ciążowej – 70 zł oraz zakup wyprawki dla Z. – 150 zł, a pozwany w ich ponoszeniu nie partycypował w żadnym zakresie. Mając na względzie powyższe wydatki powódki oraz te dotyczące jej zwiększonych potrzeb w zakresie wyżywienia w ciąży - Sąd uznał, że ustalona wyżej kwota 1800 zł na zaspokojenie potrzeb rodziny winna obciążać pozwanego także w okresie od dnia wniesienia pozwu do dnia urodzin Z. (niecałe półtora miesiąca), w których to wydatkach pozwany będący wówczas mężem N. mimo ustawowego obowiązku nie uczestniczył.

Zasądzona kwota w wysokości po 1800 zł miesięcznie zdaniem Sądu odpowiada rzeczywistym możliwościom pozwanego i przyczyni się do zaspokojenia bieżących potrzeb rodziny stron.

Uznając powództwo za zasadne jedynie we wskazanej powyżej części Sąd oddalił je w pozostałym zakresie.

Uściślając obowiązek pozwanego wskazano termin, w którym mają być uiszczane miesięczne raty alimentacyjne, zaś orzeczenie o odsetkach znajduje oparcie w art. 481 § 1 k.c.

Orzeczenie o kosztach zostało oparte o przepis art. 98 k.p.c. i art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398, z późn. zm.). O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie § 7 ust. 1 pkt 11 w zw. z § 7 ust. 4 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) w zw. z art. 98 k.p.c.

Rygor natychmiastowej wykonalności został nadany orzeczeniu na mocy przepisu art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c.